

Kedves Olvasóink!

Ezen a helyen általában egy igei köszöntőt szoktunk közölni, de jelen számunkban, rendhagyó módon egy bizonyágtétellel és egy köszöntéssel indítunk. Ennek az oka, hogy az elmúlt hetekben ünnepelte 80. születésnapját lapunk főszerkesztője: Előd Erika. Hálásak vagyunk Erika néni évek óta végzett hűséges munkájáért, amelyet lapunk folyamatos megjelenéséért tesz. Ő az, aki előkészíti a lap tartalmát, szervezi a fordításokat, lektorálást, szerkesztést, kiadást. Hálásak vagyunk Istennek az ő életéért, kitartó szolgálatáért, korát meghazudtoló testi-lelki frissességéért. Mivel mindig csendesesen, a háttérben szolgál, ezért gondoltuk, hogy a következő rövid riporttal szeretnénk egy kicsit bemutatni őt, lapunk „láthatatlan alappilléret”, kedves Olvasóinknak.

Egyben ezúton is kívánjuk Isten gazdag áldását további életére és szolgálatára!

Sípos Alpár Szabolcs

Lapunk témájához kapcsolódva, kérjük, ossza meg velünk, hogyan talált hidat az Élethez?

Erről először egy igevers jut eszembe: „...ő szabadított meg minket, és hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet Krisztus Jézusban adott nekünk” (2Timótheus 1,8). Tehát maga az Úr épített hidat felém, de ebben „hídpillérek” voltak szüleim, akik megismertették velem a Bibliát, hitoktatóim, akik beszéltek nekem arról, hogy az Úr Jézus mit vállalt érttem. Egy nagypénteki igehirdetés, amikor megértettem, mit jelent Jézus egyik utolsó szava a kereszten: „Elvégeztetett”. Egy iskolatársam, aki először hívott bibliaórára, mások, akik élő gyülekezetbe hívtak. Mindezek által Isten hívása érkezett el hozzám, amire örömmel mondtam igent. Megbocsátotta bűneimet, megtapasztaltatta szabadítását, új, örök élettel ajándékozott meg. Vágyat adott arra, hogy neki szolgáljak egész életemmel, és konkrét feladatokkal bízott meg.

Mikor és hogyan kapcsolódott be a Molnár Mária Külmisziói Alapítvány munkájába?

A külmiszióról már korán hallottam, gyülekezetünkben rendszeres külmisziós imaórákat tartottunk, híreket hallhattunk arról, hogyan munkálkodik az Úr a misszionáriusok szolgálata révén, szerte a világon. Később engem kértek meg, hogy havonta tartsak egy kis missziós beszámolót. „A szó elröpül, az írás megmarad” felkiáltással ezeket kibővítve le is írtam, baráti körben, fénymásolatban terjesztettem. A 90-es évek elején Asztalos Zoltán református lelkipásztorral – a Molnár Mária Külmisziói Alapítvány kuratóriumának korábbi elnöké-

Tartalom:

Dr. Keszi Krisztina beszámolója - Változások a Klinikán....	2
A Luz család beszámolója Ecuadorból	3
Aktuális téma: Híd az életre.....	4
Pápua Új-Guinea - Miről ismerhető fel a keresztyén?	5
Oroszország - Az ősök hite	7
Banglades - Az imádság ereje.....	8
Franciaország - Kapcsolódási pontok	10
Németország - Titok vagy trükk?	11
Kanada - Használjuk ki az alkalmakat!	12
Tajvan - Új élet	13
Malawi - Kerestek és megtértek	14
Japán - Az elszigeteltségből kivezető híd	16
Mit tanít egy japán híd?	17
Franciaország - Isten útjai	19

vel – arról beszélgettünk, hogy jó lenne egy nyomtatott missziós folyóiratot indítani, amire ekkor már lehetőség nyílt. Így született meg 1991 karácsonyán a Külmisziói Híradó.

És a főszerkesztői feladatokat mióta látja el?

Mint már említettem, 1991-ben jelent meg az első szám. Bár kimondottan szerkesztőbizottságunk nincs, de fordítók és lektorok csapatával dolgozhatok együtt egy-egy szám összeállításában. A GEDEON Nyomdai Stúdióban Enikővel állítjuk össze az újság végleges formáját, amiben örömmel dolgozunk együtt.

Az említett szolgálatból van olyan epizód, amire legszívesebben emlékszik vissza?

Talán az, amikor hosszabb ideig külföldön kellett tartózkodnom, az itthoni munkatársak odaadó munkája által az újság akkor is megjelenhetett.

Kéthavonta nagyon jó együtt lenni az újság csomagolásában azokkal, akiknek szívügyük a misszió.

Belmissziós szolgálatot is végez?

Igen. A Vasárnapi Iskolai Szövetségnek vagyok 1993 óta munkatársa, ami jelenleg inkább „háttérmunkát” jelent, korábban, hét évig gyülekezeti gyermekszolgálatban álltam. Talán nem is jó a kül- és a belmissziót különválasztani. Hiszen akár itthon, akár más országokban az a feladatunk, hogy Isten hívását közvetítsük – felnőtteknek, gyermeknek egyaránt.

Az interjút készítette: Csapkovics Bertalan, alapítványi munkatárs.

Változások a Klinikán

Amikor néhány évvel ezelőtt a Mungwi Klinikára érkeztem, látva az itteni körülményeket, helyzetet, azonnal imádkozni kezdtem a Klinikára változásáért. Olyan változásokért, amelyek testileg-lelkileg segítségül lehetnek az itt élőknek.

Azóta több, jó irányú, pozitív változás történt, de olyan is, amelynek kapcsán a helyzet még nehezebbé vált. Az egész ország egészségügyét átfogó szervezési reformok kapcsán, éppen a jobb, képzetesebb nővéreket irányították át különböző kórházakba azért, mert Mungwi csak egy vidéki egészségügyi központ. A munkát az is nehezíti, hogy az itt maradt nővérek 40–50%-a, közben beindult egyéb project, kampány, kiszállási program, továbbképzés miatt nem vesz részt a mindennapi gyógyító munkában. A megmaradt nővérekre négyhetente jut éjszakai műszak. Gyakran a főműszakban is csak egy nővér dolgozik a korábbi három-négy helyett.

Ez azt jelenti, hogy csaknem mindig egyedül, nővér nélkül dolgozom, és a nővér munkájának nagy részét is én látom el.

Egyedüli misszionárius vagyok a Klinikán. A korábban itt dolgozók végleg visszamentek. Az a férfi-nővér, aki az egyéves szolgálati szabadsága után visszajött, és korábban a Klinikára HIV-AIDS részlegén dolgozott, nem dolgozik már a Klinikán, hanem a betegségmegelőzésre koncentrált egészségnevelési munkában vesz részt.

Az első pozitív változás az volt, amikor a régi lelkész helyett új lelkész érkezett a Klinikára. A dolgozók számára közös reggeli áhítatot tart. Ez lenne az a lehetőség, ahol

együtt, közösen – Isten kezébe letéve a Klinikára napi teendőit – indulhatnánk el a munkába.

Ezen azonban általában csak az igazgató, a lelkész és én veszünk részt. Nagyon ritkán jön el egy-egy nővér. Az áhítat ugyanis nem kötelező. Az éjszakai nővér csak azért vesz részt rajta, mert ekkor még itt kell lennie. Ez a fajta lelki-szívbéli hozzáállás érezhető a betegellátásban. Segítségét jelent a betegek számára az, hogy a lelkész a betegek lelkigondozását a szíven viseli.

A jó változások közé tartozik, hogy munkába állt a kerületi egészségügyi osztály új igazgatója, aki az egészségügyi átszervezés következtében most már nem nővér, hanem orvos. Ez újfajta szemléletet, látásmódot hozott. A korábban irodában eldöntött, számunkra csak végrehajtásként megkapott döntések helyett, most kikérik a mi véleményünket is. Együttműködés kezd kialakulni a Klinikára és az egészségügyi osztály között.

Nagy segítséget jelent a Klinikára új igazgatója, Mr. Scilima, aki korábban egy nagy kórházban dolgozott nővérként a Copperbeltben (Rézövezet), de a kórházi igazgatásnak, menedzsmentnek is tagja volt. Egészségügyi, igazgatási tapasztalata mellett az is elismerésre méltó, hogy hivatalát elfoglalva, bátran nyúlt a dolgok rendezéséhez. Néhány dolgozó szerződését – akik időnként csak több órás késéssel jöttek dolgozni – nem hosszabbította meg. Ami azonban igazán fontos, az a lelki hozzáállás, lelki szemléletváltás. Az ő számára is fontos, hogy a Klinikára valóban missziói hely legyen, ahol a bekerülő betegek a testi-lelki segítségnyújtáson, igazgató-

son és minden munkán keresztül találkoznak az élő Istennel.

Teendő van bőven. Nagy szükség lenne lelki megújulásra, ébredésre, nemcsak a Klinikán, de a környéken is. Az utóbbi időben különösen is sok beteget kellett ellátni, többet nagyon súlyos állapotban továbbküldeni a kasamai kórházba, a túlzott alkoholfogyasztást követő verekedések miatt. Olyan is volt, aki a Klinikára jövetel közben belehalt sérülésébe.

Nincs más erő, hatalom, csak egy Élő személy, aki át tud törni ezen a sötétségen, az Úr Jézus Krisztus, aki a kereszten győzött a bűnön-halálon, és legyőzte az ördögöt. Ez ad reménységet nekem is, amikor a betegek kórtermeinek falaira újabb posztereket ragasztgatok, a közben eltűntek helyett. A régi német, magyar igés naptárakból kivágott képek mellé most bembául is odaírtam az ígéretet, hogy ha nem is keresik ki a Bibliából, de azonnal olvashassák. A János 3,16. hívogató az egyetlen Fiát is odaajándékozni kész Istenhez. A legnagyobb kórterembe, a gyermek-kórterembe, ahol egy kis asztalfele is van, bamba traktátusok is kerültek, ahol egész egyszerűen, röviden olvashatnak a bűnről, annak megoldásáról, a Krisztusban kínált váltságról.

Kicsi változások, de valami elkezdődött. Legyen áldott érte Isten! Valaki nemrég megjegyezte: „Mungwi újra kezd gyökeret ereszteni.”

IMATÉMÁK:

Amiért hálát adok:

1. Az új lelkészért, az új Klinikára-igazgatóért, az új kerületi igazgatóért.

2. Az egészségügyi-lelki szemléletváltásért.

3. A nyelvkurzusért, amit sokkal olcsóbban, Kasamában sikerült megoldani.

Imakérés:

1. Hogy sokak számára legyen

valóságossá Jézus Krisztus győzelme.

2. Hogy a lelki posztterek, traktátusok áldásul lehessenek sokaknak.

3. Hogy az egészségügyi dolgozók között is induljon változás.

4. Hogy, ha lehetőség adódik új nővér jövetelére – a régi főnővér hamarosan nyugdíjba megy –, az keresztyén legyen.

*Testvéri köszöntéssel:
dr. Keszi Krisztina*

A LUZ CSALÁD BESZÁMOLÓJA ECUADORBÓL

Kedves Testvérek!

Hálás szívvel tekintünk vissza idei nyarunkra. Mind pihenésünkben, mind szolgálatainkban élvezhettük Isten áldását és ajándékait.

Mint többen tudjátok, alkalunk volt hazalátogatni egy rövid időre. Nagyon élveztük a család és a barátok közelségét, gyermekeink számára külön élmény volt, hogy részt vehettek egy nyári gyermek csendeshéten. Szép emlékként él bennünk a péceli baráti találkozó, ahol többetekkel találkozhattunk. Számomra különösen is nagy ajándék volt, hogy sok év után végre újra jelen lehettem egy fontos családi ünnepen, öcsém esküvőjén, és hogy végre „élőben” láthattam az elmúlt idő alatt született unokaöcséimet. Ilyenkor mindig újra tudatosul bennünk, hogy milyen nagy kiváltság az, ha valaki tudja, hogy kikhez tartozik. Mind a vérbeli, mind a lelki családját illetőleg.

Még ha sokat jöttünk-mentünk is az otthonlétünk alatt, mégis kipihentnek éreztük magunkat, talán legfőképpen azért, mert sikerült teljesen kikapcsolódnunk és „elfelejtenünk” az itteni munkánkról és gondjainkról.

Visszatérve, Ecuadorban hamarosan nekiláttunk a szolgáltatásoknak.

Fogadtunk egy 15 tagú amerikai ifjúsági csoportot, amely a nyári ifjúsági- és gyermek program-

jaink keretében szolgált. Majd néhány liebenzelli német diák érkezett rövid missziós gyakorlatra.

Sikerült a nyári ifjúsági csendeshetek kezdetére befejezni a litai építkezést. Két német asztalos testvér elkészítette az összeemeletes ágyat az új hálószobákba (összesen 60 ágyat építettek). Látogatok kellett volna a csendeshétre érkező fiatalok örömét, amikor odaérve látták, hogy ebben az évben az átázott sátrak helyett száraz szobában alhatnak, még ha szakadni is fog az eső. Hát még milyen kitörő hurrázással fogadták a hírt, hogy az eddigi két zuhanyozó helyett 10 zuhanyozó helyiség áll rendelkezésükre. Mindkét ifjúsági konferencián 100 fiatal fogadhatunk különböző gyülekezetekből. Isten megáldotta ezeket a heteket, és sok fiatal új élettel vagy hitben megújulva tért haza.

Szeptemberben újra elkezdődött a bibliaiskolai oktatás a CCB-ben, 80 diák iratkozott be erre a tanévre. Imádkoztatok, hogy Isten adjon nekik kitartást és hitbeli növekedést!

A MINTS program keretében is újra indultak a tanfolyamok. Ede újabb kurzust ír a pásztori levelekből (1. és 2Timótheus és Titusz). Imádkoztatok ezért a munkájáért, ami mindig igen időigényes, és komoly koncentrációt igényel.

Itthon is javában folyik az iskola. Megkezdjük az új tanévet a gyerekekkel. Mirjám a gimnázium 6. osztályát, Marléne a 4. osztályt, Beni pedig a másodikat végzi. Márk egyelőre még élvezi „felhőtlen” gyermekkorát, bár nemsokára elkezdjük vele is az előkészítőt. Imádkoztatok szorgalomért, fegyelmeztségért és türelemért, hogy jól tudjunk együtt dolgozni a gyerekekkel.

Én az ibarrai gyülekezetben továbbra is vezetem a női munkát. Kétfelétente tarunk egy női délutánt, ahol elsősorban nőket érintő témákat tanulmányozunk a Biblia alapján. Egy ilyen délutánra általában 60 személy jön el. Hálás vagyok a munkatársi csapatomért. Együtt készítjük elő ezeket az alkalmakat. Novemberben tervezek velük egy csendes hétvégét, ahol szeretnénk együtt növekedni az egymás iránti és a Krisztus iránti szeretetben. Imádkoztatok ezért a hétvégéért, hogy Isten áldja meg az együttlétünket, töltsön meg bennünket új erővel és örömmel a neki való szolgálatban!

Hálás szívvel köszönünk mindenféle támogatást, amit tőletek kapunk. Az anyagi és az imádságbeli támogatás is nagy bátorítás számunkra!

Isten áldását kívánva köszönünk benneteket,

A Luz család Ecuadorból

Híd az életre

A hidak érdekes építmények, és még érdekesebb üzenetet hordoznak. Már az első liebenzelli miszionáriusok alkalmazták ezt a képet Kínában, és Jézus keresztjét a mélység fölött átívelő biztos hídként ábrázolták. Ez máig mit sem változott. Bár vannak olyan teológiai felfogások, amelyek megkérdőjelezzik, hogy a kereszt lenne az egyetlen, Istenhez vivő híd. Nem az egyetlen, hanem csak egy a sok lehetséges közül, mondják. Szerintük elbizakodottság és arcátlanság azt állítani, hogy Jézus az egyetlen út az Atyához.

Ha viszont igaz, hogy Isten azért küldte Jézust a világba, hogy meghaljon a kereszten, és miután eltemették, feltámadjon a halálból, akkor az Ő általa készített híd az egyetlen sikeres és megbízható híd a világtörténelemben. Hitünk középpontja Isten testet öltése.

Lapunk mostani száma főként olyan emberekről számol be, akik megtalálták Jézust. Elsősorban az ő élettörténetük kap hangsúlyt.

– Megrázó látni, hogyan lett tudatlanságból kíváncsiság, és hogyan vált a személyes krízis és egy isteni csoda életre vivő híddá egy fiatal bangladesi nő életében.

– Ha Berlinben ateisták azt látják, hogy pozitív változás következik be hívő barátaik

vagy rokonaik életében, hihetetlen kihívással kerülnek szembe. A válaszok után kutatva némelyek Jézusnál kötnek ki.

– Amor Li asszony Tajvanban azt a tanácsot kapta telefonon, hogy „Próbáld meg Jézussal!”, menedéket talált az öngyilkosság elől, és az önpusztító gondolatok örvénye megállt.

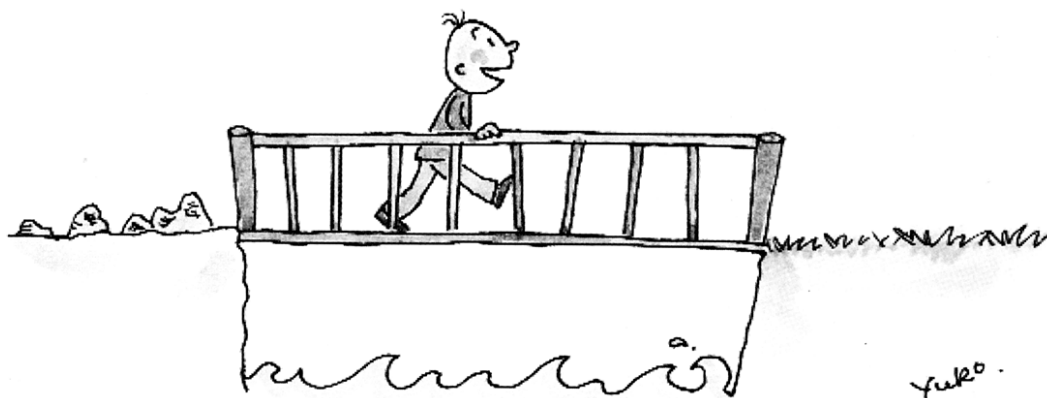
Ebből a számból megtudhatja, mit jelent a „hikikomori”, milyen különböző szerepeket játszanak a hidak Japánban, és hogy miért a barátság hídja az egyik legjobb híd Jézushoz.

Megdöbbenő, hogy a Biblia szavai az ember legbensőbb lényét szólítják meg. Isten szava szólít meg, amely mindent teremtett, és a semmiből életet hív létre. Számolnunk kell ezzel a csodával. Ami a világ teremtésénél történt, azt láthatjuk ma is az emberek lelki életének újjáteremtésekor (2Kor 5,17).

Örülök, hogy ennél a témánál mindenekelőtt olyanok jutnak szóhoz, akik felfedezték Isten hídját. A hídépítők a háttérben maradnak.

Az Úr Jézustól kapott nagy feladatban munkatársaként üdvözlöm:

*Martin Auch
missziói igazgató*

Miről ismerhető fel a keresztyén?

„Kérem, dőljenek hátra a karoszékben! A nyíllal csak meg kell nyomni a távirányító gombját, és már megy is minden magától.” – Sajnos, ez Pápua Új-Guinea legtöbb településén nem ilyen egyszerű, az ország eldugott vidékein álló kis bibliaiskolában sem.

Bibliaiskolás diákjaimmal megpróbálom megértetni, mitől lesz valaki keresztyén. Kérdésemre a megszokott válaszokat kapom:

– Nem dohányzik, nem iszik, és nem rág bételdiót.

A válaszom:

– Ilyet a kutyám sem tesz, de attól még nem keresztyén.

Kissé meghökkenve néznek rám. Valahogy másképp kell megközelítenem a kérdést.

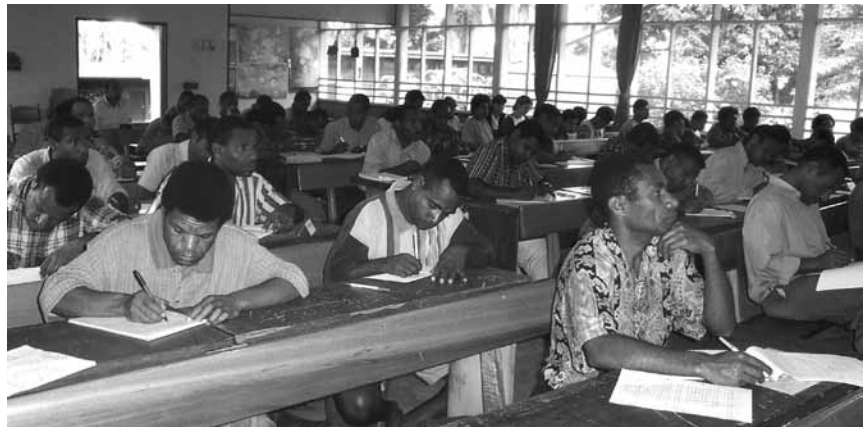
– Mi jellemzi a keresztyént?

Gyorsan átgondolom, és elmesélek nekik egy történetet. Eközben szinte meg is feledkeznek arról, honnan indultunk ki.

Egy lelkipásztor, név szerint John, nagyon fárasztó, de ugyanakkor nagyon áldott szolgálatból tért haza. Az eldugott faluban történt valami: emberek jutottak hitre, vallották meg a nyilvánosság előtt bűneiket, nyitották meg a szívüket és kérték, hogy imádkozzon értük.

John hálás szívvel és lelkesen indult haza. Hosszú volt az út, annál is inkább, mert ráadásul egyedül tette meg a nagy távolságot. Végre közeledett a falujához. A torka kiszáradt, hiszen a hazaindulás napján már semmit sem kapott enni (amúgy ez jó módszer arra, hogy valakit még gyorsabban hazaküldjünk). Ekkor egy kókuszdiópálma, napsütésben ragyogó, lágyan ringatózó leveleit pillantotta meg maga előtt. Á, ott fenn lógnak a zöld kókuszdiók, amelyeknek olyan friss és üdítő nedvük van, amit tévesen kókuszdiótejnek neveznek, pedig az tulajdonképpen édes víz! Mi „buskolának” hívjuk.

„Állj! Az a fa valaki másé!” – futott át a gondolatain. Tisztában volt a tulajdonviszonyokkal. Ismét felfelé nézett, a torka kiszáradt. Körülnézett, és megállapította, hogy egyetlen ember sincs közelben. Vegyem el? „Természetesen – mondta egy másik hang –, és amúgy sem lát senki. Akkor ez nem bűn!” A szomjúság elfeledtetett vele mindent, amiről az előző napokban prédikált. Levette az ingét, összekötötte a két végét, rákötötte a bokáira, és mint a majom, úgy ugrált fel a magas pálma törzsén. Szemképrázatos ügyességgel kapaszkodott fel. Már az alsó levelek bordájába kapaszkodott, kinyújtotta a kezét a legközelebbi zöld és méretes dió felé, maga felé húzta, és a dió már le is szakadt. Meglepően sokáig tartott, míg a földre ért, azután tom-

Vidéki bibliaiskola

pán puffant. „Ez elég lesz” – gondolta John. Ekkor megint megszólalt a hang: „Mi az az egy?” John kinyújtotta a karját a következő felé, míg bal kezével szoroson kapaszkodott a pálmalevél bordájába. Ezt már kicsit nehezebben érte el, de végül sikerült. Csavart egyet a dión, és az már le is szakadt. Ezúttal azonban egy kicsit ügyetlenül esett, fejbe találta Johnt, ami önmagában nem lett volna olyan nagy baj, de fáradt karjának ez már túl sok volt, elengedte a levelet, és mindketten, a kókuszdió és a lelkipásztor versenyt zuhant a mélybe. Ez a dió is tompán puffant, John pedig

ráesett. A diónak semmi baja sem esett, a lelkipásztor azonban kitörte a nyakát. Vége!

Megkérdezem hallgatóimtól:

– Hová jut most John? A mennybe vagy a pokolba?

Rövid gondolkodás után nagy lelkesedéssel harsogják a választ az én kedves barna bőrű diákjaim:

– Em bai go long paia, paia bai kukim em! (A tűzbe jut, a tűz majd megégeti!)

Teljesen megdöbbenek! Nemcsak amiatt, hogy ennek még örülnek is, hanem hogy ilyen biztosak a válaszukban.

– Miért? – kérdezem.

– Em i wokim sin! (Bűnt követett el!)

Mikor fogják végre megérteni, hogy mit jelent Jézusban megigazul-

ni? Mikor értik meg, milyen nagy változást hoz Jézus áldozati halála annak az embernek az életébe, aki megadja magát Isten előtt, és megadja a felajánlott megigazulást?

– Ki tudhatja akkor, hogy a mennybe jut? Ki tudja, hogy könnyelműségből, butaságból, tudatlanságból vagy gyengeségből nem követett-e el valamilyen bűnt a halála előtt?

A kérdés elméleti részét már sokszor megbeszéltük. Nagy szemekkel bámulnak rám. Nem csoda, hogy sok új-guineai feladja a hitét, ha bűnt követ el, különösen, ha még rajta is kapják.

Azon gondolkodom, mit tegyek, hogyan magyarázzam meg kedves tanítványaimnak?

Ekkor eszembe jut egy aktuális történet: lelkészünk kölcsönkérte a kerékpáromat. „Motorozni tud, akkor majd a biciklivel is boldogul” – gondoltam, és odaadtam neki. Minden jól is ment. A „highway-en” (főúton) azonban van egy hatalmas, vízzel teli lyuk. Ezt tudta is a lelkipásztor, és óvatosan hajtott bele. Az utcán sok ember járt, és mind őt figyelte. Ha az embernek nincs más dolga, a bábázkodás különlegesen jó elfoglaltság. És persze irigykedik is a kerékpárra az is, aki nem tud biciklizni. A pocsolya koszos volt és időközben jó mély is lett. A lelkipásztor nem szállt le, hiszen akkor vizes lett volna a jó kis nadrágja. Nem vette észre azonban a pocsolyában rejtőző nagy követ, amelynek az első kereke nekiütött. A váratlan ütközés kizökkenette az egyensúlyából és ...

Igen. A szó szoros értelmében megfürdött. A hideg víz (reggel, a felvidéken 1500 méter magasan) és az „együttérző” nézők gúnyos nevetése gyorsan magához térítette. Most mit tegyen? Nyissa meg a fürdési szezont? Invitáljon másokat is a hideg vízbe? Semmi esetre sem. Megszégyenülten felugrott, felállította a kerékpárját, pontosabban az én kerékpáromat, és megkezdte a visszavonulást. Otthon azonnal átöltözött, és szó nélkül visszaadta a biciklimet.

Diákjaim jól nevettek, hiszen mi máson is nevetetne az ember, ha nem mások kárán. (Ez gyakran megesik, nem?). Jó kis történet, amelyet az első adandó alkalommal továbbmesélnek majd. De mi is a mondanivalója?

Olyan ez, mint amikor egy keresztény bűnbe esik: az ördög örül, és néhány ember is kárörvendezik. A történetek ellenére lelkész marad a lelkész? Lelkész marad, ebben mindannyian egyetértenek. Csak akkor éppen nem figyel, ügyetlen volt. De – és ez a fontos – nem lelke örömét a fürdésben, hanem gyorsan felkelt, hazament, megmosako-

dott, és új ruhát vett fel. Így van ez Isten gyermekével is, amikor bűnbe esik. Nem örül neki, gyorsan Jézushoz (haza) megy, és Jézus megtisztítja. De Isten gyermeke marad továbbra is, mert ez a természete, hogy Isten gyermeke legyen.

Egészen más a következő történet:

Úton vagyok a Felvidéken. Az út szűk, felfelé vezet, a vörös agyag ragadós a kora reggeli harmattól. Azon gondolkodom, vajon miért nem lehet itt normális utat építeni. Én vagyok az egyetlen, akinek ez eszébe jut? Jobbra és balra az út mellett magas, „pitpit”-nek nevezett, éles levelű nádas áll. Amint kibillen az ember az egyensúlyából, könnyen megsértheti magát. Fürkésző szemem megakad egy nem éppen étvágygerjesztő látványon: előttem az úton egy hatalmas disznó, fürdő- és dagonyázó helyet létesített magának. Elégedetten rőfögve hempereg a vörös színű lében. Úgy tűnik, élvezzi az életet. Az agyamat előnti a vér:

– Hé, te dög, azonnal tűnj el innen! Járhatatlanná teszed az utat. Fürödj a bozót között, ne itt!

Kissé ellenkezve és vonítva hagyja el a hájpacni a gyönyörök helyét, és tűnik el a nádasban. Tovább kapaszkodom felfelé. Úgy tűnik, mintha valami megmozdult volna mögöttem. Hátrafordulok, és látom, hogy rántothús jelöltem ismét beereszkedik a „fürdőkádjába”. Micsoda szemtelenség! Küldök neki egy repülő „üdvözetet”, ami természetesen nem talál (mint általában), de mégis segít: a disznó vonít egyet, és kiszáll a fürdőjéből. „De mennyi időre?” – vetődik fel bennem a kérdés. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra visszamegy oda, ahová a szíve húzza.

Eszembe jut a lelkipásztorom. Ő egészen máshogy viselkedett, neki egyáltalán nem volt tetszésére a hasonló pocsolya.

Ezt is elmesélem diákjaimnak.

– Tudjátok mi a különbség Isten gyermeke és egy „átlagember” között? Ugyanaz, mint a lelkipásztor és a disznó között. Az elsőnek szégyen-

letes és fájdalmas dolog bűnbe esni, az utóbbinak lételeme.

– Na de mi a helyzet veletek? – kérdezem a társaságot. – Örömet okoz bűnben élnetek, amíg ki nem tudódik? Akkor még nem vagytok Isten gyermekei, akkor lételemetek a bűn, ahogy a sár a disznónak.

Zavartan néznek rám, de kezdik érteni.

A „disznó” a bűnhöz tartozik, a „lelkész” ellenben elesett, és szívből sajnálja a történeteket. Isten gyermeke, aki gyengeségből, butaságból vagy – ahogy néha, sajnos, előfordul – tudatosan vétkezik, és éppen akkor jön el halálának a pillanata. Azért még Isten gyermeke marad. Nem válik becsületére, és szégyellni fogja magát, de tény: Jézus áldozatával megváltotta, Jézus érdeméért megigazult. János leveléből idézek még nekik egy igeverset: „És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünknel, és mindent tud” (1János 3,19–20).

A barátaimra nézek. Mindegyik bólogat, bár a tekintetük még nem teljesen meggyőző. Azt hiszem, még egyszer el kell majd magyaráznom nekik.

Ez csak itt, Pápua Új-Guineában van így, vagy talán nálunk otthon is ez a helyzet?

Gerhard Stamm

Gerhard és Brigitte Stamm:
Gerhard a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt államvasúti tisztviselő, Brigitte házvezetőnő és ápolónő volt, majd Gerhard a délnémet EC-Szövetség megbízottja lett. 1988 óta Pápua Új-Guineában végeztek missziói munkát: a gyülekezetépítésben és munkatársak képzésében vettek részt, 1999 óta különböző evangéliumi egyházak és szövetségek koordinátorai, hogy új-guineaiakat készítsenek fel Pápua Új-Guineán kívüli missziói szolgálatra, emellett gyülekezeti alkalmakat tartanak, elsősorban a Szepikvidéken. Jelenleg szolgálati szabadságukat töltik Németországban.

Az ősök hite

Csomagjainkkal áthaladunk a vámon – most következik az izgalmas pillanat: első találkozásunk Alexander testvérrel, gyülekezeti vezetőnkkel! Néhány telefonbeszélgetés és egy öt évvel ezelőtti futólagos találkozás kivételével nem ismerjük egymást közelebbről. Jól megértjük-e majd egymást? Tudunk-e majd együtt dolgozni? – Bizonyára őt is hasonló kérdések foglalkoztatták. Most, félév után már sok mindent éltünk át együtt, és sok érdekeset tudtunk meg egymásról.

Alexander 1938-ban a német Volgai Köztársaságban született. Nagyapja evangélikus lelkész volt. Bár tilos volt a gyermekeket hitben nevelni, édesanyja titokban, otthon igehirdetéseket olvasott föl nekik, és tanította gyermekeit a Szentháromság Istenben való hitre. Aztán nehéz idők következtek: a második világháború alatt az Ural hegységen túlra deportálták a családot. Szüleinek kényszermunkát kellett végezniük. A szülők és a gyermekek a pusztát túlélésért küzdöttek. A családot az Armeszonszkij vidéken, Tyumentől délre telepítették le.

Alexanderben túltengett az erő. Mivel az iskolában, a tanítójával történt összetűzés során megcsúszott a keze, apja munkába küldte. Amikor Alexander a katonasághoz került, sofőr lett, később autóvezetés oktató. Végül politikát tanult. Mellékesen sportolt is. Különösebb edzés nélkül körzeti mester lett ökölvívásban.

Előzés közben

Pályafutásának csúcán Alexander négy szervezet igazgatója lett. Alvásra és a családjára kevés ideje maradt. Mellékesen megépítette „dácáját”, egy házat a fiának és saját magának... Eközben azonban a problémái csak halmozódtak. Egyik legjobb barátja hamis jelentést adott le róla a titkosszolgálatnak, hogy

rács mögé juttassa. Ehhez járultak még egészségi problémák is. Bár Alexander még nem szánt időt arra, hogy istentiszteletre járjon, édesanyját elvitte, elment dolgozni az üzemebe, majd azután érte ment. Amikor egyszer megint nyakig süllyedt leküzdhetetlen problémáiba, azokat az imádságokat kezdte imádkozni, amelyeket anyja tanított neki –, vagy énekelt az autójában. Eközben átélte, hogy a sötét felhő eltávozott és Isten erőt adott neki, hogy úrrá legyen a nehézségeken.

Találó szavak

Egyik vasárnap édesanyja nagyon rosszul érezte magát. Így szólt Alexanderhez:

– El kell ma jönnöd velem, hátha rosszul leszek.

Először hagyta el munkáját vasárnap, és figyelmesen hallgatta, amikor a testvér felolvasta az igehirdetést. A szavak mélyen érintették: „Ha mindazt, ami ezekben a prédikációskönyvekben olvasható, Oroszországban mindenki hallaná és meg is tenné, akkor országunk lenne a leggazdagabb a földön! Akkor nálunk a földre szállt menny lenne.” Ettől a vasárnaptól kezdve Alexander mindig ott volt a gyülekezetben. Következő vasárnap a vezető testvér a jobb keze felől ültette az asztalhoz, és felszólította az Ige felolvasására. Hiába tiltakozott.

– A kis mustármagból nagy fa lesz! – biztatta a testvér.

Amikor a vezető testvér kiutazott Németországba, a gyülekezet egy másik testvérrel együtt Alexandert választotta gyülekezeti vezetőnek. Ettől kezdve az istentisztelet orosz nyelvű részéért felelt. Alexander hivatalosan elismertette a gyülekezetet. Az egyház vezetőségétől lelkészt kért. Most, tíz évvel később általunk teljesült a kérése.

A kegyelem erősebb

Beszélgéseink során Alexander sokszor elmondja:

– Úgy érzem magam, mint Pál apostol, mert azt kell mondanom magamról: „Én vagyok mindenki között a legnagyobb bűnös. Egész életemben rossz társaságban voltam, ami Oroszországban a férfiak között általános. Most 72 éves vagyok, és sok mindenről nehezemre esik leszokni. Még mindig igazgatója vagyok az üzemnek, naponta sok kilométert teszek meg az orosz forgalomban, ahol sok minden arra kísért, hogy káromkodjam...”

Mindig fölteszi magának a kérdést: Egyáltalában részt vehetek az úrvacsorán? Jó látni azonban, hogy Jézus kegyelme erősebb, mint Alexander bűne és hibái. A Szentlélek egyre mélyebbre vezeti őt a bűnbánatban, és sokat változtat rajta. Kora reggel, amikor az üzemben még nagy a csönd, tudunk beszélgetni. Nem hiányozhat a nevetés és egy csésze tea sem. Alexander nagyon vágyik arra, hogy rokonai is hitre jussanak. Kihasználja kapcsolatait, és bátorítja a szülőket: küldjék gyermekeiket az ifjúsági órára. Rokonságából három gyermeket megkeresztelhetünk. Így vehettük föl az első kapcsolatokat a szülőkkel és a keresztszülőkkel. Most nagyon kíváncsiak vagyunk, hogy a fiatalok tervezett nyári táborából lesz-e valami ...

A megtalált igazság

Hihetetlen, ahogy Isten az elődök hite által egy erős embert olyan mélyen megragad, hogy sem a szovjet időszak, sem az üzemvezetői élet bűnössége és keménysége nem tudta kitépni Isten kezéből. Jézus a maga idejében utolérte és újra és újra utánanyúl. 102 éves édesanyjának imádságai is megteszik a magukét!

Alexander kiúttalan helyzetekben ismerte meg Isten erejét és hatalmát. A régi, felolvasásra szánt prédikációkból, amelyeket Németországban egyesek megmosolyognak, tud-

ta meg, hogy Jézusnál találjuk meg az igazságot. Nemcsak magunkat ismerjük meg, hanem bűnbocsánatot és életünk megújulását is nála találjuk meg. A vezető testvérnek volt szeme

rá, hogyan akarja felhasználni Isten majd egyszer ezt az embert – ez az oka annak, hogy Alexander életéből mások is áldást nyernek.

Mint „munkamániás” még mindig nem tud visszavonulni az üzleti életből. Legjobban mégis az tölti be, hogy Istennel az örökkévalóságra irányítja családját és mindenki figyelmét, akiben feltámad az érdeklődés.

Matthias Braun

Matthias és Damaris Braun, két gyermekük van. A LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Matthias ipari mérnök volt, Damaris ápolónő. 2002 óta vannak Oroszországban, a nyelvtanulás után gyülekezeti munkába álltak Cseljabinszkban, 2009 novemberétől a tyumeni gyülekezet alapító munkában vesznek részt.

BANGLADES

Az imádság ereje

Egy Banglades fővárosa, Dakka melletti kis faluban nőttem fel. Édesapám datolyapálmákat metszett meg, és a nedvüket összegyűjtötte. Édesanyám felfőzte a felfogott nedvet, és „gur”-t állított elő belőle, amit itt cukor helyett használnak. Ebből tengetük több, de inkább kevesebb sikerrel napjainkat.

Édesapám erős asztmában szenvedett, ezért nekünk, gyerekeknek nagyon sokat kellett otthon segítenünk. Egyik nővérem egy gazdag családnál volt háztartási alkalmazott.

Édesapám bengáli és arab nyelven is olvasott. Szerette volna minden gyermekét iskolába járatni, de anyagilag ez lehetetlen volt. Az öt lány közül igazából én voltam a kedvence, mert ha csak alkalmam adódott rá, mindig tanulni akartam. Ha ideje engedte, felolvasott nekem a két szent könyvből. Az egyik az imádságról, a másik a mennyről szólt. Szegénységünk el-

lenére szüleim magántanárt fogadtak mellém, aki megtanított arabul. Keményen kellett dolgoznunk, így a napi ötszöri imára nem mindig jutott időnk. A Ramadánt (a böjti hónapot) azonban mindig megtartottuk. Bár megpróbáltam teljesen odaszánni az életemet a Korán istenének, mégsem találtam belső békét és boldogságot.

Apámnak sokszor nem volt munkája. Nagyon sokat aggódott emiatt. Mi lesz, ha majd eladósorba kerülünk? Hogyan fogja kifizetni azt a rengeteg menyasszonypénzt, ráadásul öt lányért!?

Egy nap elhatározta, hogy mint sokan mások, ő is elmegy a fővárosba szerencsét próbálni. És valóban kaptunk munkát! Szüleim is, és én is! Kőtörők lettünk. Egész álló nap aprítottuk a téglát. Nem sokat kerestünk. Napi 35 takát (ez kb. 35 cent = kb. 100 Ft). Akkor még csak 14 éves voltam. Apámnak valahogy sikerült férjhez adnia két testvéremet is.

Új munkahely

A vállalkozás vezetője, akinek dolgoztunk, nagyon barátságos ember volt. Egyszer a barátja szakácsnőt keresett a cégéhez. Milyen hihetetlenül boldog voltam, amikor megkaptam ezt az állást! Bár havonta csak 400 takát kerestem (kb. 4 Eurót = kb. 1100 Ft), mégis sokkal nyugalmasabb hely volt, mint az építkezés. Nem volt pamutból készült szép szárím (a nők ottani öltözéke). A főnököm pénzt gyűjtött a barátaival, és megajándékozott egy száríval.

Idő múltával rájöttem, hogy az alkalmazottak majdnem mind Jézus követői. Minden reggel közös imádsággal kezdték a napot. Gyermekkoromban azt tanultam, hogy az ilyen emberek rosszak, és nem jutnak a mennybe, mert nem engedelmeskednek Allahnak. Mindezek ellenére nagyon érdekelt, hogy kik is ezek az emberek. Amikor az igazgató észrevette a kíváncsiságomat, elhívott a közös imádságra. Elhatároztam, hogy bár

részt veszek az alkalmon, sohasem fogok hinni ebben az egészben.

Lassan felfedeztem, hogy Isten áll az első helyen az életükben. Aztán megtudtam, hogy Jézus, a bűntelen ember, odaadta az életét értünk, hogy üdvösséget kaphassunk. Sokat imádkoztunk beteg emberekért is, akik aztán tényleg meggyógyultak. Ez is nagy hatással volt rám.

Az amulett

Nem sokkal később egy riksás felesége lettem. Sajnos, két év elteltével sem született gyermekünk. A férjem már azzal fenyegetett, hogy elválik tőlem, és más asszony után néz. Közben anyám amulettjét kellett hordanom, hátha szerencsét hoz nekem. Nem sokkal később megszólított az igazgató az amulett miatt. Azt mondta, hogy vegyem le, és bízzam Istenben. Imádkoztak értem, és a csoda megtörtént – még abban a hónapban várandós lettem. Isten kegyelmében megajándékozott szeretetének és erejének ezzel a jelével. Hogy is hagyhattam volna Istent figyelmen kívül, látva mások és most az én életemben is az imameghallgatásokat! Elkezdtem Bibliát olvasni, és bíztam az Úrban. A

szívem hihetetlen örömmel telt meg. Visszagondoltam a régi időkre, amikor kislánykoromban különféle dolgok miatt Allahhoz imádkoztam, és nem kaptam semmi választ.

Kérdések és kétségek

Első lányom születéséig otthon maradtam. A férjem, édesanyám és a testvérem rengeteg kérdést tettek fel, és még több kétségük volt a hitem felől. Megpróbáltam türelmesen válaszolni a kérdéseikre, és egy napon ők is befogadták Jézust az életükbe. Családunkban régi szokás volt a szomszédokkal hangosan veszekedni, másokról rossz híreket terjeszteni és bosszantani őket. Ezzel sok ellenséget szereztem magamnak. Ám az életem most megváltozott.

Egyik nap meglátogattam egy asszonyt, akit már két hónapja erős hasi fájdalmak gyötörtek. Megkért, adjam el a tévéjét, hogy fizetni tudja az orvost. Megkérdeztem, hogy imádkozhatnék-e vele. Az imádság után jobban érezte magát, felkelt, járkált, és rokonaitól enni kért, akik csak csodálkoztak. Az ilyen és hasonló imameghallgatások még inkább megerősítették Jézusba vetett

hitemet. Ezek a meghallgatott imák a szomszédjaim számára is bizonyosságtételek lettek.

Megváltozott élet

Volt még valami, ami nagyon sok gondot okozott: nem tudtam olvasni. Nagyon szívesen olvastam volna Isten Igéjét! Újabb csoda történt! Egy külföldi asszony, aki épp a bengáli nyelvet tanulta, mindenre megtanított, amit már megtanult. Lassacskán megtanultam írni és olvasni. Már másoknak is olvasok fel a Bibliából. A nyomornegyedünkben élő asszonyok, a gyerekekkel együtt látták az életemben végbement változásokat. Ma már együtt megyünk a gyülekezeti alkalomokra.

Még egy nagy vágyam van: hogy mind a négy gyermekem megismerje az igaz Istent, és megszerezesse Jézust, a Messiást.

Már nem a haláltól való félelem és bizonytalanság határozza meg az életemet. Többé nem félek attól, hogy a hitem miatt bánthatnak és fenyegethetnek. Bizonyossággal és örömmel tölt el, hogy Jézus szabad utat készítet Istenhez, mennyei Atyámhoz. Nem az számít, amit tettem, hanem az, amit Jézus tett értem.”

Idézet a „From Fear to Peace” (Rettegésből békeességbe) című könyvből (szerző: Urmi Aktar; fordította: Dorothea és Wolfgang Stauff)

Wolfgang és Dorothea Stauff: öt gyermekük van. Wolfgang érettségi után a Liebenzelli Misszió teológiáján tanult. Utána 7 éven át volt a Liebenzelli Közösség prédikátora. 1997 óta Bangladesben élnek, ahol gyülekezeti munkát végeznek. 2007-ben a CCTB tanára, majd 2009-ben vezetője lett a CCTB-nek (Keresztény Teológiai Akadémia) Dakkában. Dorothea Pápua Új-Guineában született és nőtt fel misszionáriusgyermekként. Foglalkozása: ápolónő.

Kapcsolódási pontok

Kereken 50 üres, félig üres és teli vizes palack állt vagy feküdt „szép sorjában” tíz négyzetméter alapterületű kirakatunkban. Ki az, aki nyáron nem szomjazik meg? „Mert nálad van az élet forrása.” Ezzel a kirakati dekorációval szerttük volna felkelteni a járókelők figyelmét.

Gyülekezeti házunk, az „Evangéliumi Protestáns Központ” egy forgalmas főút mentén áll, így jó lehetőség nyílik arra, hogy naponta sok autósnak és gyalogosnak gondolatébresztő üzeneteket adjunk útravalóul, nagy kirakatunkban. Ezen az úton, főleg a reggeli és délutáni órákban, be szokott állni a forgalom, s így sok unott vagy akár ideges tekintet vetődik a kirakatra, és nyugszik meg egy-egy igeversen vagy idézetben.

Szívesen vetjük be itt, Saint-Lô-ban „missziós tevékenységünk állandó munkatársaiként”, késő nyáron a napraforgót, ősszel az almát és az almaboros üvegeket, az adventi időszakban a betlehemi csillagos égboltot, vagy sok szívet, amelyek a Valentin (Bálint) napra, illetve Isten irántunk való feltétel nélküli szeretetére emlékeztetnek.

Sokat imádkozunk, hogy kirakatunkkal ne csak a tekinteteket vonzzuk, hanem a szíveket is elérjük. Világos, hogy egy kirakat nem helyettesíti a személyes bizonygátételt, de hidat alkothat egy komolyabb beszélgetéshez.

Francia nyelvtanítás

Egy, a gyülekezetünkbe tartozó hölgy, Carole egy helyi humanitárius segélyszervezet önkéntes munkatársa. A szervezet célja, hogy származásra, kulturális vagy vallási háttérre való tekintet nélkül minden rászorulóat segítsen és támogasson. Többek között él-

miszert és ruhaneműket kínálnak, jelképes összeg ellenében. Ebben a munkában találkozott Carole egy iráni származású nővel, aki anyjával együtt Saint-Lô-ban él, és szinte egyáltalán nem beszél franciául. Az édesanyja beteg, és rendszeresen orvoshoz kell járnia, ami a nyelv ismerete nélkül komoly nehézséget jelent.

Carole-t, a nyugdíjas, de aktív tanárnőt megkérdezték, nem tanítaná-e ezt az asszonyt franciára. Azóta hetente jár hozzá, és a franciaórák mindig gyorsan elröpülnek. Az asszony mindent felír, és mindent tudni szeretne. A találkozások alkalmával újra és újra beszélgetnek a francia kultúráról is. A „diák” élénken érdeklődik a téma iránt. Például egy naptár alapján pontosan szeretné tudni, mi a húsvét, és mit jelent. Micsoda jó alkalom, hogy Jézusról lehessen beszélni vele! Ezenkívül nagyon hálás, ha imádkoznak érte – érte és az édesanyjáért.

Kérem, imádkozzanak Önök is ezért az asszonyért! Isten meg tudja érinteni a szívét.

Lehet, hogy Önnek is lenne alkalma a szomszédságból valakit magyarul tanítani? Egy tipp „tápasztalt nyelvtanulóktól”: A jó „nyelvi segítő”-nek nem kell feltétlenül kívülről fújnia a nyelvtant, de ha rászánja az időt, hogy a másikat türelmesen végighallgassa, a hibákat kijavítsa, és segít a helyes fogalmazásban, a tanuló garantáltan fejlődni fog, és nem lesz olyan magányos új hazájában. Isten gondoskodni fog olyan alkalmakról, amikor Ő lesz a téma.

Gyakran teljesen váratlanul alakulnak ki komoly beszélgetések, és az ember utólag csak csodálkozik, hogy Isten hogyan szervezett meg mindent...

Fogat vivő egérke és a húsvéti nyuszi Françoise*, lányunk osztálytársnőjének édesanyja húsvét előtt nem sokkal megkérdezte tőlem (vagyis Tinától), hogy Katharina hisz-e még a húsvéti nyusziban, vagy már tudja, hogy a szülők hozzák az ajándékokat húsvétkor. Ezt hat és fél éves és élénk fantáziával rendelkező gyermeknél nehezen tudtam megállapítani. Mert kis világában még szívesen hisz például a fogakért felelős egérkében is. Ez az egérke (itt Franciaországban) éjszaka eljön, és elvisz egy tejfogot, cserébe kis ajándékot helyez a párna alá. A fogat elvivő egér esetében tudja, hogy kitaláció, mert egyszer már rajtakapott, amikor a párnája alá helyeztem az ajándékot. Ám titokban mégis hisz benne.

Még nehezebb megmondani, hogyan állunk a húsvéti nyuszival – amit itt is bőven árusítanak plüssállatként és csokoládéfigura formájában. De hozzátettem, hogy megpróbáljuk gyermekeinknek a húsvét keresztyén tartalmát is közvetíteni:

– hogy azért ajándékozzuk meg egymást, mert annak örülünk, hogy Jézus a kereszten szabaddá tette az Isten felé vezető utat;

– hogy Jézus a kereszten magára vette Isten haragját, és húsvét óta, Jézus által személyes kapcsolatunk lehet Istennel;

– és hogy a húsvét nekünk, keresztyéneknek az év egyik legfontosabb ünnepe, mert Jézus feltámadásával legyőzte a halált.

Françoise számára ez teljesen új és érdekes dolog volt, mert ateistának tartja magát, és a tradíciókon kívül nem tud semmit a keresztyén ünnepekről, sem azok tartalmáról. Nekem nagy ajándék volt, hogy barátnőmnek a hitemről beszélhettem – amikor egyikünket sem sürgött egy türelmetlen gyerek, s nem kellett sehová sietnünk.

A személyes beszélgetésben továbbadott igazságok, vagy a Bibliából vett gondolatébresztő igék a kirkatban, talán csak apró részei egy összetett folyamatnak az Istenhez vezető úton. De egy apró rész is lehet kiváltó ok/katalizátor, ezért nem szabad alábecsülni. Mert Isten egyszerű, hétköznapi embereket és kis dolgokat használ fel arra, hogy valami nagyszerűt és csodálatosat érjen el.

Tina und Michael Eckstein

*a nevet megváltoztattuk

Michael és Tina Eckstein: két gyermekük van, a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumán elvégzett képzés előtt Michael asztalos, Tina gyógytornász volt; 2008 januárja óta élnek Franciaországban. Először Párizs mellett a nyelvet tanulták. 2009 júliusa óta Normandiában vesznek részt gyülekezet-

építésben és a Saint-Lô-i gyülekezetben szolgálnak.

NÉMETORSZÁG

Titok vagy trükk?

Hogyan találhatnak emberek minden egyházi háttér nélkül Istenhez?

Álljon itt egy e-mail-ből való kivonat, amelyet egy fiatal lánytól kaptam. Egy keresztyén énekíró énekét küldtem el neki. Ezt az énekét egy interaktív dicsőítő- és imaestünkön ismerte meg.

„Ebben az énekben olyan sok vágyakozás és szeretet rejlik, amely az ember szívéből szól. Ez újra egy olyan pillanat, amikor valaki mindazt akarja, amiről az énekszerző énekel: ‚fear taker, storm smoother, lost finder, mind clearer, tear dryer, heart healer....’ - ‚Elveszed a félelmemet, lecsendesíted a vihart, megtalálsz az elveszettet, rendezed a gondolataimat, letöröld a könnyeimet, meggyógyítod a szívemet.’ Más pillanatokban ismét annyira valóságosnak, képtelenségnek tűnik, hogy higgyek Istenben. A jelenlétekkkel valamit valóban felbolygattatok bennem! :-). Egyébként is nem elég komplikált az élet? Miért kell az embernek még azon is elgondolkoznia, létezik-e az Isten? Mi olyan rossz abban, ha az ember nem úgy megy templomba, mint a jó hívő, hanem engedí, hogy a zene hasson rá, és egy kicsit újra elgondolkodik saját magán és az életén. Pusztán szórakozásból.

Igen, ez „csak” nálam működik, és kétlem, hogy valaha is változik. Csak ne lennének újra és újra ezek a fent említett pillanatok! A pénteki

dicsőítő- és imaest valóban szép volt... Egy szuper jó, megragadó este, rengeteg nagy érzés, olvastam, hallottam, éreztem mindazt a szeretetet, amelyet Jézust szereted, amelyet Ő adott nekünk, és amire mindenki vágyakozik. És egyszerre újra ez a kettősség: szeretném a szeretetet látni, hallani, a bőrömmön érezni, átélni, bizonyossággal rendelkezni róla. De mit használ ez a bizonyosság, ha az ember nem feltétlenül érezheti a szeretetet, nem minden nap hallja: ‚szeretlek’, ha hébe-hóba valóban nem látja, hogy van valaki, aki értem van, akinek fontos vagyok? Ezzel nem arra gondolok, (hogy a hitet, a szeretetet érzem, hanem) a valóságban, kétségtelenül átélem. Tudom, hogy számotokra ez így valami, ti átélitek... Ha én időnként újra túl sokat gondolkodom erről az Istenről, már mondom is magamban: hagyj már végre abba ezt a tépelődést, hiszen teljesen értelmetlen, éld inkább az életedet, ahelyett, hogy ilyen sokat gondolkodsz. Mégis sok pozitív dolog történt. Igen kedves emberekkel találkoztam, sok vidám napot éltem meg, és gyakran átvillan az agyamon: ‚Ember, ez most nem Isten volt? Nem erről gondolják mások, hogy az Ő keze volt az eseményekben?’ Számomra ez legtöbbször a sorsnak vagy a dolgok szerencsés összejátszásának tűnik... Most éppen valahogy két vi-

lágban élek, amelyek közül egyik mellett sem tudok/akarok véglegesen dönteni. Ez a Jézus iránti szeretet és a neki való odaszánás pénteken újra egész világosan felszínre került. Mindaz, amit ott olvastam az Isten felénk irányuló szeretetéről, ahogyan minket lát, amit értünk tesz... Olyan szívesen hinnék! Szívvel kívánom, hogy még sok embert vezethessetek Istenhez...”

Közben ez a lány döntött – döntött Jézus mellett! Így élnek meg Berlin keleti részében azok, akiknek korábban semmi kapcsolatuk sem volt a keresztyénséggel, hogy Isten létezik, Meg lehet találni, és a benne való hit értelmet ad az életnek, erőt és bátorítást kaptak. Mi a titka, hogyan „működik a trükk”, amellyel az intelligens, kételkedő ateisták és agnosztikusok hitre jutnak? A válasz így hangzik: nincs semmilyen trükk, semmilyen módszer, de még semmilyen különösen kidolgozott teológia sem. Ez Isten munkája. Az Ő sóvárgó szeretete találkozik az emberekkel, akik válszolnak rá. A hitre jutottak közül sokan három fázison mentek keresztül:

Első találkozások

A kezdet gyakran egy olyan emberrel való találkozás, aki a hitét meggyőzően éli. A gyülekezetünkben 2–3 évvel ezelőtt néhányan még ateisták vagy agnosztikusok voltak.

A hit világa idegen volt számukra. El sem tudták képzelni, hogy valamikor hinni fognak. Aztán megismertek keresztyéneket, akik lelkesen számoltak be hitbeli tapasztalataikról – a hitüket a gyakorlatban élték. Gyakran a barátok, sokszor a családtagok vagy éppen a saját gyerekek találták meg az utat Krisztushoz. Ha például az ateisták érzékelik, hogy a barátok vagy a rokonok életében pozitív változás történt, az nekik óriási kihívást jelent: ha házasságok és emberi kapcsolatok újra rendeződnek, legyőzik a pusztító szenvedélyeket, vagy emberek rendezik az életüket, felhagynak a lopással vagy a hazugsággal. Ateisták, akik ilyen radikális változások tanúi lesznek, valamilyen magyarázatot keresnek. Nem illik a gondolkodásukba egy hatalmas Isten, aki a valóságot pozitívan megváltoztatja. Ezért legtöbbször megkísérlik a látottakat Isten munkája nélkül magyarázni. Néhányuknál mégis felébred az érdeklődés Isten iránt. A magyarázat keresése közben felfedezik, hogy a keresztyén hit több, minden ésszerűségnek ellentmondó elméletnél.

A keresés

Ha a kíváncsiság felébredt, akkor ezek az emberek komolyan elkezdenek foglalkozni a keresztyén hittel, hogy felfedezzék, valóban van-e benne valami. Rengeteg kérdésük van: „Hogyan találtál Istenhez? Miért érdeklődne irántam Isten? Vannak kétségeid? Megváltozott-e az életed, mióta keresztyén vagy? Hogyan lehet összeegyeztetni a hitet és a természettudományt?” Ezek az emberek a keresztyéneket tapasztalataikról kezdik el faggatni. Istentiszteletekre járnak, sőt néhányan a hitről tartott oktatáson is részt vesznek. Tudni akarják, hogyan „működik” a keresztyénség, még Bibliát és más keresztyén könyveket is olvasnak. Azután felfedezik, hogy Jézus történetének van némi köze az ő életükhöz is. Ha a szívükkel megértik, kicsoda Jézus és mit tett értünk, akkor egyre nő bennük a vágy, hogy megismerjék ezt az Istent.

Bizalom

Csak ezután tudják a minden egyházi háttér nélküli emberek a szívüket egyre jobban megnyitni, és az

életüket Istenre bízni. Onnan tudjuk, mikor érkezik egy ember ehhez a fázishoz, hogy elkezd imádkozni. Valahogyan közelebb akar kerülni ehhez a még mindig személytelen, távoli Istenhez. Így az imádság több, mint a bajba került ember fohásza. Az Istennel való kapcsolat kezdete. Amikor (imádságban) egy ember Istenhez megy és tapasztalja a szeretetét, a mardosó kételkedésből boldog bizonyosság lesz: Isten él és szeret engem.

Nem trükk, ha emberek hitre jutnak, hanem olyan titok, amelyről csak Isten lebbentheti fel a fátylat. A tapasztalat azonban azt mutatja: Isten hittel ajándékoz meg, ha megnyitod előtte az életedet! Próbáld ki! Isten csak egy imádságnyi távolságra van tőled!

Nikolai Bolanz

Nikolai Bolanz, érettségi után a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumán tanult, 2006 szeptembere óta él Berlinben, gyülekezetalapító munkában vesz részt a berlini városi misszió keretein belül.

KANADA

Használjuk ki az alkalmakat!

Tavaly kivételesen nem kerékpárral vagy autóval közlekedtem Torontóban, hanem metróval. Ez mindig nagyon jó alkalom arra, hogy a legkülönbözőbb emberekkel találkozzam.

Amikor felszálltam, egy fiatal nő mellett találtam helyet, aki gondosan megkötött fejkendőt viselt, és könyve olvasásába merült. Figyeltem. A könyve gyönyörű volt, és lapjait művészi díszítésekkel látták el. Úgy tűnt, a nő Bangladesből való. Felmerült bennem, vajon érti-e, amit olvas. Közben eszembe jutott a kincstárnok az Apostolok cselekedeteiből. Muszlim barátaim többsége arabul olvassa a Koránt, de gyakran nem értik. Még figyeltem egy kicsit, aztán

megkérdeztem: „Apni kemon achen, Apa?” („Jó napot, hogy van?”)

Teljesen elképedve nézett rám és megkérdezte:

– How do you know Bangla? („Honnan tud bengáliul?”)

– Tanultam – válaszoltam, és így beszédbe elegyedtünk.

Kapcsolódási pont: a nyelv (Már az érdeklődés vagy egy üdvözlési forma, pl.: „Merhaba!” – „Jó napot!” törökül – is elég.)

Megkérdeztem, melyik szúrát (fejezetet) olvassa éppen a Koránból.

– A Mária szúrát – felelte.

Örültem, mert azt a szúrát én is elég jól ismerem. Jánosról és az Úr

születéséről, és Nóéről meg Ábrahámról van szó benne. Ezért így válaszoltam:

– Ez a szúra nagyon érdekes.

Kapcsolódási pont: vallás (kérdő magatartás, pl.: Mi a véleményed Dávid prófétáról? Hogyan lehet/kell imádkozni?)

– Mert úgy szól, hogy békesség van Jézusnál. Azt olvassuk, hogy Jézus (a Koránban Iza) így szól: „S békesség a napra, melyen születtem, s a napra melyen elhalok, s a napra, midőn életre támasztatok.” (19. szúra, Mária 33. vers). Csodálkozott, hogy ismerem a szúrát.

– Jézus nekem is békét adott. Meggyógyította a megromlott kap-

csolatot Istennel, ezért békessé-
gem van Istennel, és örök életet kap-
tam tőle.

*Kulcs az élethez: Jézus itt van, és
békességet ad. Kicsoda Isten valójá-
ban, és hogyan kerülhetek vele kap-
csolatba?*

A bangladesi asszonyok szeretik a közösséget és a jó ételeket

Figyelmesen hallgatott, én pe-
dig elmondtam neki a János 16,33
versét: „Ezeket azért mondom nek-
tek, hogy békességetek legyen én-
bennem. A világon nyomorúságotok
van, de biztatok: én legyőztem a vi-
lágot.” Jézust a békesség fejedelmé-
nek is nevezik, amit az életével is bi-
zonyított. Amikor a templomi szol-
gák elfogták, nem vé-
dekezett, pedig semmi
rosszat sem tett. Egyik
tanítványa meg akarta
védeni Mesterét. Már
elő is vette a kardját, és
egyik embernek azok
közül, akik el akar-
ták fogni Jézust, levág-
ta a fülét. Amikor Jé-
zus meglátta, mit tett,
rászólt, hogy soha töb-
bé ne tegyen ilyet, mert
aki kardot fog, az kard
által vész el. Ezután
fogta a levágott fü-
let, és meggyógyítot-

ta a férfit. Még az ellenségeinek is
gyógyulást hozott, és amikor a ke-
reszten haldoklott, így imádkozott:
„Atyám, bocsáss meg nekik!”

Ezt követően még egész jót beszél-
gettünk az életéről Kanadában, majd
hamarosan le kellett szállnom. Ma-
gamban azért imádkoztam, hogy a fia-
tal nő induljon el annak a békességnek
a keresésére, amit csak Jézus adhat.

Markus Gommel

Markus és Regine Gommel,
három gyermekük van. Markus a
Liebenzelli Misszió Teológiai sze-
mináriumának elvégzése előtt or-
gona- és harmóniumkészítőként,
Regine bolti eladóként dolgozott. Ezt
követően Markus három évig gyer-
mekmissziós volt Németországban.
A Gommel család 2002-től 2004-ig
Bangladesben volt nyelvi és kulturá-
lis képzésen. 2005 januárja óta ázsi-
ai bevándorlók között dolgoznak Ka-
nadában, Torontó vonzáskörzetében.

TAJVAN

Új élet

„Gyűlölöm az életemet,
gyűlölöm, gyűlölöm! Hogyan tu-
dok a leggyorsabban megszaba-
dulni ettől az élettől?” Li asszony,
egy 30 éves kétgyermekes anyu-
ka minden reggel ezekkel a gon-
dolatokkal ébredt. Pár hete elhatá-
rozta: „Először a gyermekeimmel
végzek, utána magammal.”

Hónapok óta depresszióban
szenvedett. Li asszony háziasszony
volt, és éppen ez okozta nagy prob-
lémáját. Az ő utcájából minden
más nő dolgozni járt. Elégedettnek
tűntek, és láthatóan mindent meg-
engedhettek maguknak, ami az
életüket kellemessé tette.

„Csak én nem! Napról napra
otthon gubbasztok, és a gyermeke-
imre vigyázok. Úgy ülök itt, mint
madár a kalitkában, és nem tudok
úgy élni, ahogy akarok.” Alig telt
el nap, hogy ne hasonlított volna
össze magát a szomszédasszony-

okkal. Ennek következtében min-
dig több ruhát vett magának, hogy
mások előtt henecegni tudjon. Ál-
landóan új cipőt vásárolt. Minden
hónapban még drágább kizárás-
ka is kellett hozzá. Egyik nap már
majdnem 400 pár cipőt számolt
össze a cipős szekrényében.

Amikor a szomszéd a kí-
nai újévre a cégtől kapott juta-
lomból egy új német autót vásá-
rolt, Li asszony majd felrobbant
az irigységtől. „Nem érek semmit!
Mindenkinek olyan sikeres, sok pén-
zük van; csak én ülök itt haszon-
talanul, hogy a gyermekeimre vi-
gyázzak.”

Rádadásul ott voltak a retten-
tes kísérőjelenségek is: a félelem,
hogy anyaként csődöt mond, hogy
nem nő fel a mindennapok követel-
ményeihez, hogy rossz feleség. Fé-
lelmei hétről hétre növekedtek.

Segítenek az istenek?

Li asszony tablettákat kezdett
szedni a növekvő depresszió ellen.
Férje elől, aki hajnaltól késő estig
dolgozott, igyekezett elrejtetni az ál-
lapotát. Amikor azonban a férj ész-
revette, nyugtatni próbálta az asz-
szonyt. „Minden jó lesz, minden el-
múlik egyszer.” Az asszony is pró-
bálta saját magát bátorítani: „Bá-
tornak kell lenned, szorítsd ösz-
sze a fogaidat, nem szabad elhagy-
nod magad!” Mikor reggel 6-kor az
ébredtőóra megszólalt, ideje volt
felkelni, a családról gondoskodni,
Li asszony félelmében és csalódott-
ságában alig tudott az ágyából kiká-
szálódni. Segítséget keresett a helyi
templomokban; több mint egy tu-
cat templomot felkeresett, és az is-
tenek segítségét kérte. De a depres-
zió nem javult, a tabletták száma,
amelyeket csak úgy kapkodott ma-
gába, folyamatosan növekedett.

Egy hangot hallott magában: az lenne a legjobb, ha öngyilkos lennél; akkor minden megoldódna, akkor megszabadulnál ettől az értelmetlen élettől is! A hang egyre hangosabban szólt. Egyik reggel nem bírta tovább. Ma végez saját magával és gyermekeivel. Megvárta, hogy férje elmenjen dolgozni és végül megkezdte az előkészületeket.

Ekkor megszólalt a telefon. Egy korábbi osztálytársnője érdeklődött a hogyléte felől. Amikor hallott a hónapok óta tartó szenvedésről, és arról, hogy Li asszony végső elkeseredésében azon volt, hogy véget vessen az életének, gyorsan így felelt:

– Ha már semmi sem segít, sem a tabletták, sem az istenek, próbáld meg Jézussal!

A barátnő keresztyén volt, és megígérte neki telefonon, hogy a gyülekezetükből pár asszonnal együtt napon-ta több órát fog érte imádkozni. A következő napokban úgy tűnt, Li asszony félelemérzete csökkent; végre tudott mosolyogni; és úgy tűnt, hogy a depressziója is alábbhagy. De a legcsodálatosabb az volt, hogy – később így számolt be róla – ettől a héttől kezdve nem volt szüksége a tablettákra. Bár még nem hitt Jézusban, úgy

tűnt neki, mintha Jézus nagy, irgalmas és megbocsátó szeretetével magához húzta volna.

Li asszony gyülekezetbe kezdett járni. Feltétlenül meg szeretne volna jobban ismerni azt a Valakit, akiről a barátnője beszélt a telefonban, akihez imádkozott, akinek az erejével már nem kellett a tablettákat szednie, és ettől új reményt kapott. Barátnője elkísérte, minden nap együtt olvasták a Bibliát. A gyülekezet számos nőtagjának a telefonszámát is átadta neki, és így szólt:

Li asszony és családja

– Ha nem érzed jól magad, akkor éjjel-nappal felhívhatod ezeket az asszonyokat a gyülekezetből, és kibeszélheted magad.

Li asszony így is tett. Mindig szeretettel és türelmesen meghallgatták, és imádkoztak vele telefonon. Ez nagy hatással volt rá.

„És kerestek engem és megtaláltak, mert teljes szívetekből kerestek engem, és megtaláltok engem” – azt mondja az Úr (Jeremiás 29,13). Li asszony megtalálta Jézust. Az élethez vezető híd csodálatos gyógyulása volt, de az a mély szeretet is, amelyet a gyülekezet asszonyaitól kapott. Az Úr Jézus teljesen újjá tette életét és megajándékozta békességgel, új életörömmel, nagy elégedettséggel és szinte határtalan hálával, amit a mai napig látni lehet rajta.

Ma Li asszony vezető munkatárs a Csungo gyülekezetben. Is-ten nagy cselekedetei láttán férje és gyermekei is hitre jutottak.

Klaus Dieter Volz

Klaus-Dieter és Erika Volz, két fiuk van, az érettségi, illetve a banki ügyintéző képzés után elvégezték a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumát, 1993-ban kiutaztak Tajvanra, a nyelvi képzés után az ifjúsági munkában tevékenykedtek, 2005-től 2009-ig a Csungo gyülekezet felépítésén dolgoztak diákok és férfiak között, 2010 óta Németországban a kínaiak között végeznek missziós munkát. Klaus-Dieter misszionárius gyermekként született és nőtt fel Pápua-Új-Guineában.

MALAWI

Kerestek és megtértek

Az alábbiakban két férfi számol be arról, hogyan jutott hitre Jézusban. Egyiküknek senki sem tudta megválaszolni azt a kérdését, hogyan lehet Isten gyermeke. A másik inkább váratlanul találkozott Jézussal, utazása során. Mindketten állítják, hogy Isten már szüleiken keresztül előkészítette őket arra, hogy Jézusba vessék hitüket.

A buszállomáson hozott döntés

– Maiden lelkész úr, mi késztetett arra, hogy hitre jutottál Jézusban?

– Keresztyén családban születtem és nőttem fel, ahol természetes volt, hogy templomba járunk. Emiatt sohasem tűnt idegennek a keresztyén-ség. Természetesen fiatalként is jártam istentiszteletekre, Jézust azonban nem ismertem. Tulajdonképpen akkoriban még sokkal szívesebben

jártam zenés-táncos helyekre (az itteni diszkókhoz hasonlítanak). Ott sokkal inkább otthon éreztem magam, mint a gyülekezetben.

– Mi okozta a változást?

– Amikor egyszer a városban jártam, egy evangélista prédikált a buszpályaudvaron. Miközben hallgattam, rájöttem, hogy pontosan az én helyzetemről beszél. Elmondta, hogy ha valakinek hívő szülei

vannak, de nem fogadta be Jézust az életébe, elveszhet. Amikor ez az evangélista ott, a buszpályaudvaron Jézus melletti döntésre szólított fel, elsőként emeltem fel a kezemet. Beszéde alatt elhatároztam, hogy mostantól kezdve egészen Jézusé szeretnék lenni.

Hogyan lesz belőlünk Isten gyermeke?

– Yakobe lelkész úr, mi volt számodra a híd Jézushoz, hogyan készítette fel Isten a Jézussal való találkozáshoz?

– Családunkban édesanyám keresztyén volt, édesapám azonban nem. Édesanyámmal mindig elmentem a templomba, és hétéves koromban meg is kereszteltek. Nálunk azonban nem volt sem gyermek-istentisztelet, sem pedig keresztesítésre felkészítő oktatás, így aztán sejtelmem sem volt arról, mit is jelent valójában a keresztség.

A következő években rendszeresen látogattam az istentiszteleteket, azonban inkább a rendszeres piacra járáshoz hasonlóan, mint ami egyszerűen az élethez tartozik.

11 éves koromban édesanyám egyszer egy János evangéliumot kapott ajándékba, amelyből nekünk, gyerekeknek rendszeresen felolvastott. Még pontosan emlékszem, ahogyan egyszer az 1. fejezet 12. versét olvasta: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek;

mindazokat, akik hisznek az ő nevében.” Majd megkérdezte tőlem, hogy én is Isten gyermeke szeretnék-e lenni.

– Igen – válaszoltam –, de hogyan, mit kell tennem? .

Sajnos, édesanyám akkor nem tudott továbbsegíteni, így számomra minden maradt a régiiben.

Néhány évvel később – 18 éves koromban – szerveztek csak evangélizációt a falunkban. Az igehirdető több bibliai idézetet is említett, azonban csak a Róma 3,23-at jegyeztem meg: „Mindenkinek vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének.”. Elmondta, hogyan kérhetjük Jézustól bűneink bocsánatát, és hogyan fogadjuk be. Miközben beszélt, a János 1,12 jutott eszembe, egykori kérdéseimre most kaptam választ. Az evangélizáció végén néhányan elfogadtuk a felhívást, előre mentünk és befogadtuk Jézust. Attól a naptól kezdve tudom, hogy Isten gyermeke vagyok.

– Maiden lelkész úr, ott, ahol most magad is lelkész vagy, hol látsz a kapcsolódási pontokat, amelyekkel az embereket Jézus felé fordíthatod, és hogyan tudsz az embereknek Jézusról beszélni?

– Sok emberrel beszélgetek a hitről. Ez nálunk, Malawiban nem nehéz, mert azok az emberek is hisznek Isten létezésében, akik nem tartoznak az egyházhoz vagy egyéb vallási közösséghez. Ha erről be-

szélgetünk, rendszerint megkérdezem, vajon tudják-e, hogy Isten szereti őket, vagy ismerik-e Isten szeretetét. Ezután gyakran jó beszélgetés alakul ki, amikor beszélhetek Isten szeretetéről és Jézusról. Ha-

bár a vallásosság nagyon fontos Malawiban, Istent és a vallást sokan csupán a szabályok és törvények betartásával kötik össze, Isten szeretetéről azonban még semmit sem hallottak.

Michael Volz

A szerzőtől:

Malawiban élő misszionáriusként én is azt tapasztaltam, hogy az embereknek szinte mindig beszélhetünk a vallásról anélkül, hogy először nagy akadályokat kellene az útból elhárítani. A vallásos beállítottság Malawiban a jó modorhoz tartozik. Aki „nem imádkozik” (ahogyan itt mondják), azt ország-szerte rossz embernek tartják. Ennek ellenére az a helyzet, ahogyan Maiden lelkész úr is említette, sokan nem ismerik Isten szeretetét Jézusban. Ahol azonban Isten szeretete ismeretlen marad, a keresztyén-ség gyakran csak a jóra való törekvésben merül ki. Ha azonban az embereknek valóságos segítségre van szükségük az élet nehézségeinek leküzdéséhez, a varázslókhoz vezető út általában még mindig sokkal rövidebb, mint a lelkészhez vezető út.

Hálásak vagyunk Önöknek, ha azért imádkoznak, hogy még sok ember ismerje meg és tapasztalja Malawiban Isten szeretetét, hogy a keresztyénség ne csak vallásosság legyen, hiszen Jézus azért jött, „hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek” (János 10,10).

Michael Volz

Michael és Cornelia Volz.
Négy gyermekük van. A Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Michael asztalosként, Cornelia titkárnőként dolgozott.

Michael három évig prédikátor volt a Liebenzelli Közösségek Szövetségében, 1996. óta Malawiban tanít és vezeti a Csizomo Központot. 2006. óta a misszionáriuscsoport vezetője és bibliaiskolai tanár.

Az elszigeteltségből kivezető híd

Tomo tizenkét évesen veszítette el édesapját, ami megfosztotta őt attól, amire legjobban vágyott: az apai szeretettől.

Életének ezzel a nagy veszteségével kellett a fiatal fiúnak a mindennapok nehézségeivel megküzdnie. Az iskolai magas követelmények további óriási teherként neheztedtek rá. Tomónak ez akkora feszültséget okozott, hogy egyre többször voltak pánikrohamai, különösen olyankor, amikor zsúfolt vonaton utazott. Emiatt gyakran el is késett, vagy teljesen távol maradt az iskolától. Tudta, hogy ha még egy-kétszer mulaszt, az egész tanévet meg kellene ismételnie. Ezért aztán már egyáltalán nem járt iskolába. Ekkor Tomo 18 éves volt.

A pánikrohamok ellen különböző gyógyszereket írtak fel neki, amelyektől teljesen legyengült. Az orvosoknál nem talált segítséget és rosszul érezte magát.

A fiút körülvevő fal egyre magasabbra emelkedett, és Tomo egyre inkább bezárkózott. Kerülte az olyan dolgokat, amelyek pánikrohamokat váltottak ki nála, mint például a zsúfolt vonatokat és a cigarettafüstöt, míg végül ki sem tette a lábát hazulról.

Hikikomori

Tomo „hikikomori” lett. Ezek olyan emberek, akik teljesen kivonulnak a társadalomból, gyakran évekig nem hagyják el a szobájukat vagy szüleik lakását. Más emberekkel ápolt kapcsolataik a minimálisra csökkennek. Japánban a hikikomorik számát egy millióra becsülik. Az okok nagyon sokfélék lehetnek. Leggyakrabban a magas iskolai, munkahelyi követelményekkel, az iskolatársak csúfolódásával magyarázzák.

Ilyenkor az internet, tévézés, videojátékok és mangák (japán képregények) töltik ki a napot. Tomo is így vázolta mindennapjait. Arra vágyott, hogy kitörhessen ebből a világból. De hogyan? ...

Úgy három év elszigetelődés után megkísérelte, hogy kisegítőként egy kis üzletben dolgozzon. A főnökkel és a vásárlókkal azonban nehezen tudott kapcsolatot teremteni. Fel is hagyott a munkával, és állapota csak rosszabbodott. Önbecsülése padlóra került, és egyre jobban eltöltötte a saját értéktelenségének érzése.

Amikor újra rátörtek a pánikrohamok, legszívesebben a vonat elé ugrott volna, hogy véget vessen az életének.

Ezt orvosoknál tett látogatások, egyre erősebb gyógyszerek szedése és édesanyjával folytatott viták követték.

Tett még egy kísérletet, hogy elszigeteltségéből kitörjön: részt vett egy hikikomoriknak tartott egynapos programon. Amint mondta, ott „hozzá hasonló emberekkel” találkozott. Másokkal, akik hasonló helyzeteket éltek át. Tomo új barátokra lelt. Különösen egyikük vált példaképévé, mert ez a barátja változtatni akart a jövőjén. Tomo is erre vágyott. Édesanyja végül is talált egy speciális iskolát, amely jól megfelelt neki. Ebben az iskolában kis osztályok voltak és olyan osztálytársak, akik szintén elzárkóztak a normális iskolarendszer elől. Tomo ebben az iskolában ismerkedett meg Mike-kal.

Mike

Mike Ausztráliából jött, és angoltanár volt. A „Jesus Lifehouse” nevű tokiói nemzet-

közi ifjúsági gyülekezetbe járt, és Tomót is többször meghívta az istentiszteletekre. A fiú azonban minden alkalommal visszatartotta a meghívást. Röviddel a tanév vége előtt kiderült, hogy Mike a szünidő után nem tanít többé az iskolában. Ez Tomót nagyon elszomorította és mindenképpen szeretne volna fenntartani a kapcsolatot Mike-kal. A további találkozásokra az egyetlen lehetőségnek az mutatkozott, ha jár az istentiszteletre. Három évvel ezelőtt először ezért jött el a „Jesus Lifehouse”-ba. Kezdetben nem szeretete az istentiszteleteket. Az a lehetőség azonban, hogy újra találkozhat Mike-kal, arra készítette, hogy rendszeresen eljőjön. A gyülekezetben sokan beszélgettek vele, és néha el is ment velük valahová, azonban csak Mike előtt nyílt meg.

Egyszer kávézásra jöttek össze, és kölcsönösen elmondták egymásnak az életük történetét. Amikor Tomo az életéről beszélt, Mike szemé megtelt könnyel. Ő maga is sokáig kereste az igazi apai szeretetet, amit végül Istennél talált meg.

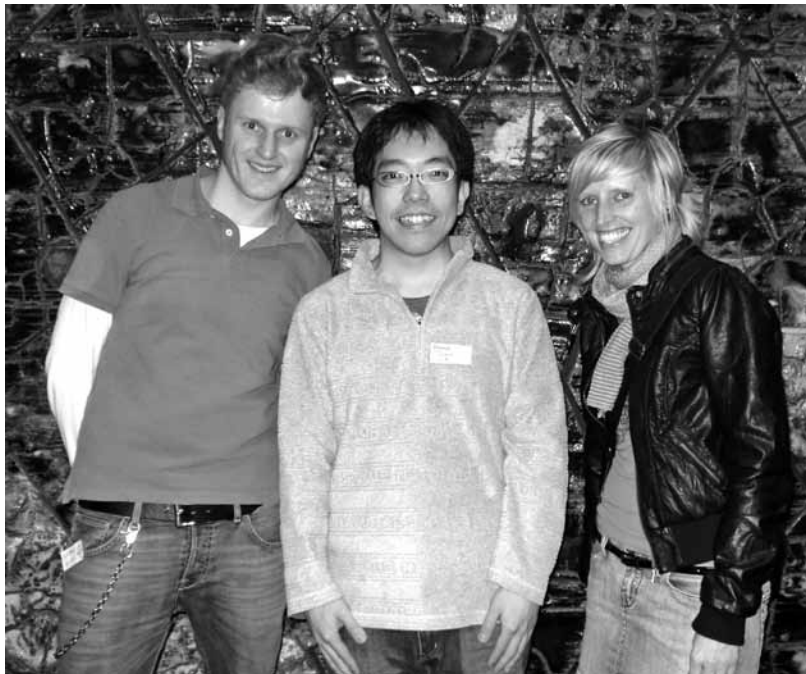
A búcsú

Elérkezett a nap, amikor Mike visszatért Ausztráliába. Ő volt az egyetlen, aki iránt Tomóban bizalom támadt. Szívesen rajzolt például, és Mike volt az egyetlen, akinek meg mert mutatni a képeit. Tomónak nem volt elég önbizalma ahhoz, hogy másoknak is megmutassa a rajzait.

Ettől kezdve Mike barátai törődtek Tomóval. A fiú rendszeresen kezdett járni egyfajta házi bibliakörbe. Új, jó barátokra talált a „Jesus Lifehouse”-ban, és maga is részt vett annak munkájában.

Szabad élet

2008. január 20. döntő nap lett az életében. Tomo túlságosan ideges volt ahhoz, hogy istentiszteletra menjen, és erős hasfájással ágyban feküdt. Gyógyszereket vett be, és „egy kicsit” imádkozott. Azután elaludt. Két órával később felébredt, és annyira jól érezte magát, hogy el tudott menni az istentiszteletra. Az igehirdetés arról szólt, hogy Istennek mindent át lehet adni – ez szíven találta. „Ha segíteni akarsz nekem – mondta Istennek –, akkor követlek.” Az igehirdetés után egészen Isten kezébe tette le az életét. Március 30-án meg is keresztelkedett.

Lothar és Tabea Sommer Tomoval

Istennél megtalálta azt az atyai szeretetet, amelyre már oly régóta vágyott. Nagyszerű ma látni Tomót. Isten átformálta, nyíltszívű fiatalember lett belőle, aki az utcai misszióban odamegy az emberekhez, és képeivel megneveteti az érdeklődőket. Neki ba-

rátja, Mike jelentette a hidat az elszigeteltségből a szabadságba. Most Tomo maga lett a híd mások számára. Arra a kérdésre, Japánban milyen hidakra van szüksége, Tomo így válaszol:

– Barátságra. Különösen a hozzám hasonló emberek szíve éhes az igazi barátságra, amelyben az ember nyílt és őszinte lehet.”

Lothar Sommer

Lothar és Tabea Sommer, a LM Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt Lothar betegápoló, Tabea külkereskedelmi ügyintéző, valamint gyógypedagógiai nevelő-ápoló volt. 2008 decembere óta vannak Japánban, 2010 decemberéig a nyelvet tanulják.

MIT TANÍT EGY JAPÁN HÍD?

Tudta-e Ön, hogy...

- ... Japánban minden hídnak neve van?
- ... sok régi hidat pirosra festettek?
- ... létezik egy olyan híd, amelyik egy szakadék fölött vezet, de nem egy útba torkollik, hanem a dzsungelbe?
- ... négyszáz évvel ezelőtt az országban minden főút egy hídból, a Nihonbasi-hídból (Japán híd) indult ki?
- ... a világ leghosszabb függőhídja Japánban található? Az Akasi-Kaikjou-híd majdnem két kilométer fesztávolságú.
- ... egy nagy híd építéséhez először minden tartópillérhez kisebb hidat emelnek?

A barátság hídja

Egy nagy fesztávolságú hidat a hosszan tartó barátsághoz hasonlíthatunk:

Az 1970-es években I-né egy esküvőn megismerkedett egy másik hölgygel. Hosszantartó kapcsolat után barátság alakult ki közöttük, bár egymástól több száz kilométerre éltek. I-né keresztyén volt, míg barátnője nem sokat tudott a keresztyénségről, de nem is akart többet tudni róla. I-né sokat imádkozott, és a Szentlélek vezetésével újra meg újra alkalmat keresett arra, hogy bizonyosságot tegessen neki. Néhány évvel később úgy alakult, hogy helyileg is közelebb kerültek egymáshoz. Bár a barátnője elfogadott egyszer egy meghívást egy

keresztyén rendezvényre, a hit dolgában azonban szakadék tátongott közöttük. I-né fáradhatatlanul ment tovább az úton, és sok energiát fektetett a barátságukba. Harminc évvel később a barátnő elég rendszeresen kezdett járni egy házi bibliakörbe. Néhány dolog szólt hozzá, de a lényegét még nem értette. Miközben Ön e sorokat olvassa, lehet, hogy azt gondolja: időközben biztosan megkeresztelkedett, és élő gyülekezeti tag lett belőle. Nem, ez (még) nem történt meg. Bár az evangéliumhoz nagyon közel került, nem ment még át azon a hídon – JÉZUS –, mely a hit útjához vezet. I-né azonban tovább járja az útját azzal a bizalommal, hogy barátnője egy napon megérti az evangéliumot

és hitre jut. Számomra jó példa a legendás feszávolságú hídra.

Hídfeszávolság, rugalmasság

A szomszéd gyülekezetben nemrégiben megkereszteltek egy 82 éves férfit. Ebben az életkorban az emberek inkább megrekednek, minthogy új döntéseket hozzanak. Ezért egy ilyen döntésben csodát kell látnunk. Ha arra gondolunk, hogy negyven évvel ezelőtt összetörte a lánya biciklijét, amikor megtudta, hogy rendszeresen templomba jár és megtért, még jobban elcsodálkozunk. Egyszer még a Bibliáját is szét-

a keresztségre. Mostantól kezdve a célhoz vezető utat járja. Minden vasárnap ott ül az istentiszteleten, hallgatja Isten Igéjét, és engedi, hogy az Úr szóljon hozzá. Ez a hosszú, óriási feszávolságú híd segítette S. urat abban, hogy életre leljen.

Szükség-híd

1998-ben elkészült az újabb óriási viadukt, az Aqualine. A Tokiói-öblöt egy kb. 10 km-es alagúttal keresztezi a tenger alatt, majd az öböl közepén egy mesterséges sziget, mely az alagút kijáratától egy majdnem öt km hosszú híddhoz

ra ahhoz, hogy egy nagy hidat fel tudjunk építeni. A karácsonyi koncertünkre eljött egy idős férfi. S. úr nem volt túl beszédes, ezért nem árult el túl sokat magáról. Három héttel később egy szombati napon elhaladt a templomunk előtt, és az istentiszteletet iránt érdeklődött. Kis idő múlva elmesélte, hogy korábban Toride városában lakott, és ott egy Wilhelm Gerst nevű német misszionárius angolóráin részt vett. Akkoriban egy ideig a Bibliát is olvasta. Miután a városunkba költözött, sokáig keresett. Egy ideig többek között a Jehova tanúhoz is járt. De ez nem az volt, amit keresett, vagy amit szeretett volna. Végül megtudta, hogy van erre felé egy új gyülekezet, és szeretne megnézni, milyen emberek vagyunk mi. Jó, hogy ismerem Wilhelm Gerstet, így biztosítani tudtam arról, hogy ugyanahhoz a misszióhoz tartozunk, és nem egy szekta vagyunk. Azóta, bár nem rendszeresen, de jár istentiszteletre, és hallgatja Isten Igéjét.

Eddig tartott a kis híd leckéje. Jézus a kiindulópontunk és a célunk. Jó lenne, ha lenne bátorságunk, hogy hozzá vezető szükség-hidak legyünk. Sok türelemmel és egy mély lélegzetvétellel szeretnénk a körülöttünk élők számára élő híddá válni. Ön nem szeretne híd lenni?

A Seto-Ohasi híd a főszigetet, Honsut köti össze a Sikoku szigettel

Gerd Strauß

tépte. A lánynak több éves megvétést kellett elviselnie, de imádkozott apjáért, és bizonyosságot próbált neki tenni. Sok türelemmel és bölcsességgel néhány gyülekezeti tagnak sikerült a szívét úgy irányítani, hogy legalább elfogadja lányát, annak szintén keresztyén férjét és a gyülekezetet. Nagyon nagy lélegzetvétel és nagyon sok imádság kellett ahhoz, hogy végül ebben az életkorban önállóan jelentkezzen

vezet. A híd önmagában viszonylag megszokott látvány, én azonban érdekesnek találtam a híd építésének leírását. Egy videofelvétel elmagyarázták, hogy először minden tartópillérhez egy kisebb híd kellett építeni, hogy az acélt és betonkeverőket szállító kamionok el tudjanak jutni oda, ahol a pillért felhúzták. Ez számomra szintén azt mutatja, milyen gyakran van szükségünk kis hidak-

Gerd és Heike Strauß, három gyermekük van, a teológiai képzés előtt Gerd műszerészként, Heike recepciósként dolgozott. Egy délnémet gyülekezeti szövetségben öt évig gyülekezeti munkát végeztek, 1996 óta Japánban, a nyelvi tanulmányok után gyülekezeti munkába álltak Jokohama-Nagajában, majd egy évig házigazdák voltak a diákotthonban, jelenleg gyülekezetépítő munkát végeznek Miraidairában.

Isten útjai

Alain vesszőparipái a rómaiak voltak. Minden érdekelte, ami a római korról függött össze. Barátai egyszer megkérdezték tőle, olvasta-e már a Római levelet. Ennek a levélnek az olvasása közben tért meg. **Pascalnak** Amerikában egy protestáns család adta meg a lökést ahhoz, hogy hitre jusson. **Hugonál** a fia megtérése volt a végső ok, aki Amerikában találta meg az Urat. **Michaelnél** egy este hozta meg a döntést a nyári táborunkban, Alençonban. **Ghislainnek** egy traktátust nyomtak a kezébe a Párizsi metróban. **Isabelle-t** meghívták egy női bibliaórára, és ott ismerte meg Jézust. – Istennek szerfelett sok útja van, hogy embereket mentsen meg. Olvassa el a következő bizonyágtételeket arról, hogy jutott hitre Hugo, Patrice és Michael. Ma már rendszeresen részt vesznek Alençonban az istentiszteletünkön:

Kolumbiában

„51 évvel ezelőtt születtem Kolumbiában. Katolikus családban nőttem fel, és ebben a hitben is neveltek: gyerekkoromban megkeresztelték, és minden szentségben részesítettek, ami a jó keresztény élethez szükséges (keresztelés, első áldozás, bérnálás, egyházi házasságkötés...)”

A gyerekkori Istennel kapcsolatos emlékeim két pontban összefoglalhatók: először megtanították nekem, hogy Isten mindenhol jelen van, és ismeri, látja minden gondolatomat, szavamat és cselekedetemet. Néhány éven át szabályosan félttem Istentől. Másodszor pedig sajnáltam a keresztre feszített Jézust, akit a templomokban láttam, amikor misére mentem.

Az évek folyamán mindez lassan megszükkült és eltűnt, hiszen otthon nem éltem keresztény életet, és Isten Igéjét egyáltalán nem ismertem. Pedig a Biblia már ősidők óta a házunk könyvszekrényén állt.

22 évesen azt hittem, hogy megértettem az élet fontos dolgait. Egyik nap így szóltam: „Nincs szükségem Istenre, hogy jó ember legyek”. Hiszen ez volt a végső cél.

Belevetettem magam az életbe, befejeztem tanulmányaimat, és dolgozni kezdtem. Ám nemsokára a világ örömeinek vonzásába kerültem: pénz, bulik, barátok, utazás, szabadság.

Hamar ráébredtem, hogy képes vagyok jót tenni (amit akartam is), de ugyanúgy sok rosszat is. Végül beletörődtem, mert időközben ateista lettem. Így éltem több mint tíz évig.

A 90-es évek elején egyre jobban tudatára ébredtem lelki ürességemnek – bár úgy éltem, ahogy jónak és helyesnek tartottam. Ez nagy problémákhoz vezetett a házasságomban. Közben ugyanis megnősültem, és egy három és féléves kisfiú édesapja lettem. Ám éppen ekkor értettem meg, hogy újrakezdésre van szükségem.

1990 márciusában érkeztem Franciaországba, és eldöntöttem, hogy megkockáztatom az újrakezdést: új ország, új nyelv, új munka, új feleség kell!

Mindenesetre lehangoló volt számomra, amikor néhány évvel később meg kellett állapítanom, hogy végső soron ugyanúgy folyt az életem, mint korábban: lelki ürességet, állandó elégedetlenséget éreztem, és képtelennek tartottam magam arra, hogy bármit változtassak rajta.

Az egész helyzetet még jobban kiélezte, hogy családi életem tönkrement, és 18 évi házasság után elváltunk.

Nyári táborban

A fiamat humanista értékek szerint neveltem, amelyek jól beilleszkettek ateista világnézetembe. 2002-ben, amikor fiam 15 éves

lett, a nyarat a nővéremnél töltötte Colorádóban, az Egyesült Államokban. A szünidőben olyan fiatal keresztyénekkal találkozott, akik a Jézus Krisztusban található üdvösség boldog üzenetét, örömhírét adták át neki. Ez olyan mélyen érintette, hogy megtért. Ez az ifjúsági csoport nyári táborában történt, amin a testvérem is részt vett.

Amikor a fiam hazajött Franciaországba, minderről beszámolt, amit az USA-ban tapasztalt. Elmondta, hogyan adta át a szívét az Úr Jézusnak, Megváltójának, aki örök élettel ajándékozta meg.

Miközben hallgattam, visszaemlékeztem arra, hogy lelki életem gyerekkoromban hogyan kezdődött. Biztos voltam benne, hogy a fiamnál is csak rövid ideig fog tartani, aztán elmúlik. Bár nem vettem el a kedvét, de átmenetinek tekintettem a változást.

A következő hetekben és hónapokban tanúja voltam annak, hogyan növekedett nála a bibliaolvasás és a Biblia tanulmányozása utáni vágy. A 15 éves fiamnál!

Nekem csak a katolikus egyházzal volt kapcsolatom, ezért ott kértem tanácsot néhány vezetőtől. Beigazolódtott, amitől félttem: a fiam egy szektába került. Én vagyok a felelős érte, és segítenem kell neki, hogy megszabaduljon tőlük. Rájöttem lelki dolgokról – hitről, Istenről – való teljes tudatlanságomra. Hogy világosíthatom fel a fiamat arról, hogy szektába keveredett?

A ferencesek kolostorában

Szülővárosomba, Párizsba mentem, és felkerestem egy ferencesrendi kolostort. Esetemet elmondtam a vezetőnek. Beszélgetésünk végén még feltettem egy kérdést:

– Mit kell ahhoz tennem, hogy Istenről és a hitről válaszokat kapjak?

Válasza így hangzott:

– Olvassa a Bibliát. Az a legjobb, ha a Lukács evangéliumával kezdi.

Így kezdtem el a Bibliát információforrásként olvasni. Az volt a célt, hogy megtudjam, mit mond a Biblia. Ezt később azzal a tanítással akartam összehasonlítani, amit a fiam az összejöveteleken hallott. Elkísértem oda is, hogy hallhassam a prédikációkat.

Mindig is tudtam, hogy a Biblia Isten szava, ezért az történt, aminek történnie kellett:

„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem” (Ézsaiás 55,10–11).

Ennek a versnek az olvasásakor teljesen megváltoztam. Életem minden egyes alapkérdésére választ találtam. Isten nemcsak a bűneimet, a megromlott állapotomat, a várható ítéletet leplezte le, hanem irántam való szeretetét és kegyelmét is Jézus Krisztusban, aki értem, a bűneim bocsánataért halt meg.

Néhány hónapig még tiltakoztam, de 2003 áprilisában megtettem a nagy lépést. Szívembe fogadtam Jézus Krisztust, Megváltómat, és hit által bűnbocsánatot és örök életet kaptam. Egyedül Istené a dicsőség!

Hugo V.

Boldog élet?

„Mint sokan mások, én sem hittem Istenben. Pedig fiatal korom óta kaptam róla tanítást. Úgy gondol-

tam, az a fontos, hogy az ember ezen a világon boldog életet éljen.

Volt alkalmam a világ javait kiélni, hiszen ismert énekes voltam. Ám a pályámon elért sikerek ellenére sem voltam elégedett. Hiányzott a belső nyugalom.

Azután hirtelen megváltozott az életem: börtönbe kerültem. Nagy bajban voltam. Minden nap szomorúság töltött el. Úgy véltem, ez a börtön a becületemet sebezte meg, és ebben a kilátástalanságban be akartam fejezni az életemet.

Később megértettem, hogy a börtön próba volt, amit az Úr azért engedett meg, hogy hozzá forduljak.

A börtönben ismertem meg Yves-et, aki Jézusról beszélt nekem. Kezdetben nem vettem komolyan a szavait, mert nem tudtam, hogy Isten szeretete milyen nagy volt hozzám.

Az Úr segített, hogy egyre jobban higgyek és vigaszt találjak. Imádkozni kezdtem és az Igén gondolkodtam. Yves időről-időre írott tanításokat juttatott hozzám egy-egy lapon. Az Úr Szentlelke, akit behívtam az életembe, kinyitotta a szememet, és lehetővé tette, hogy erősen kapaszkodjak belé.

Isten a börtönben eltöltött időtől egészen máig nagy dolgokat tett az életemben. Megengedte, hogy a feleségem, aki Amerikában ragadt, Franciaországba jöhessen, és a börtönben mellettem állhasson.

Aztán azt is megengedte, hogy idő előtt szabadulhassak. Nem is számítottam rá. Szabadulásom után olyan problémák adódtak otthon, hogy a feleségemmel már a váláson gondolkodtunk. Az Úr azonban megszabadított bennünket ettől a támadástól. Megbocsátottunk egymásnak, és kibékültünk.

2008-ban Alençonban megkezdtem a keresztyén életet.

Patrice

Egy nyári estén

„Egy nyári estén történt Fresnay-sur-Sarthe-ban, ahol a szüleimnek nyaralójuk van. Japánok és németek traktátusokat szórtak szét levélszekrényekbe, és hívogattak egy rendezvényre. Vérlezőnek találtam, hogy olyan anyagot osztogatnak, amely a hitről, a megbocsátás szükségességéről és a Jézusba vetett bizalomról szól. Oda mentem az emberekhez, és vitába szálltam velük. Meghívtak az estére, és mivel a kedvességüket és az érveiket megnyerőnek találtam, elfogadtam a meghívást. A teremben uralkodó légkör már a bejáratnál magával ragadott. Elővettem a telefont, és azzal hívtam fel az apámat, hogy neki is el kellene ide jönnie. Ezen az estén az evangéliumot hallgattuk, és vitatkoztunk a keresztyénekkal. Megtudtam, hogy az alençoni gyülekezet szervezte ezt az estét. Az egyik taggal, Hugóval, még ez után az este után is kapcsolatban maradtam. A Biblia olvasásával és a Szentlélek munkájával tudatosult bennem, hogy Isten előtt bűnös vagyok, de Jézus bűnbocsánata nagyobb. Egyik este rövid üzenetet küldtem Hugo mobiljára, hogy megértettem az evangéliumot és újjászülettem.

Michael de F.

Péter és Sigrun Rapp öt gyermek szülei, a Liebenzelli Missziói Szeminárium elvégzése előtt a férj rendőr, a feleség városi felügyelő volt. 1991 óta élnek Franciaországban, a nyelvtanulás után az alençoni gyülekezetben szolgálnak.

Külmissziói Híradó – a Nemzetközi Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítványának lapja * Megjelenik évi hat számban Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő.

Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs * Főszerkesztő: Előd Erika, Tel.: 06 1 326 54 94

Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: <http://www.liebenzell.hu>

Villámposta: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215 • adószám: 18543494-1-13

Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu